

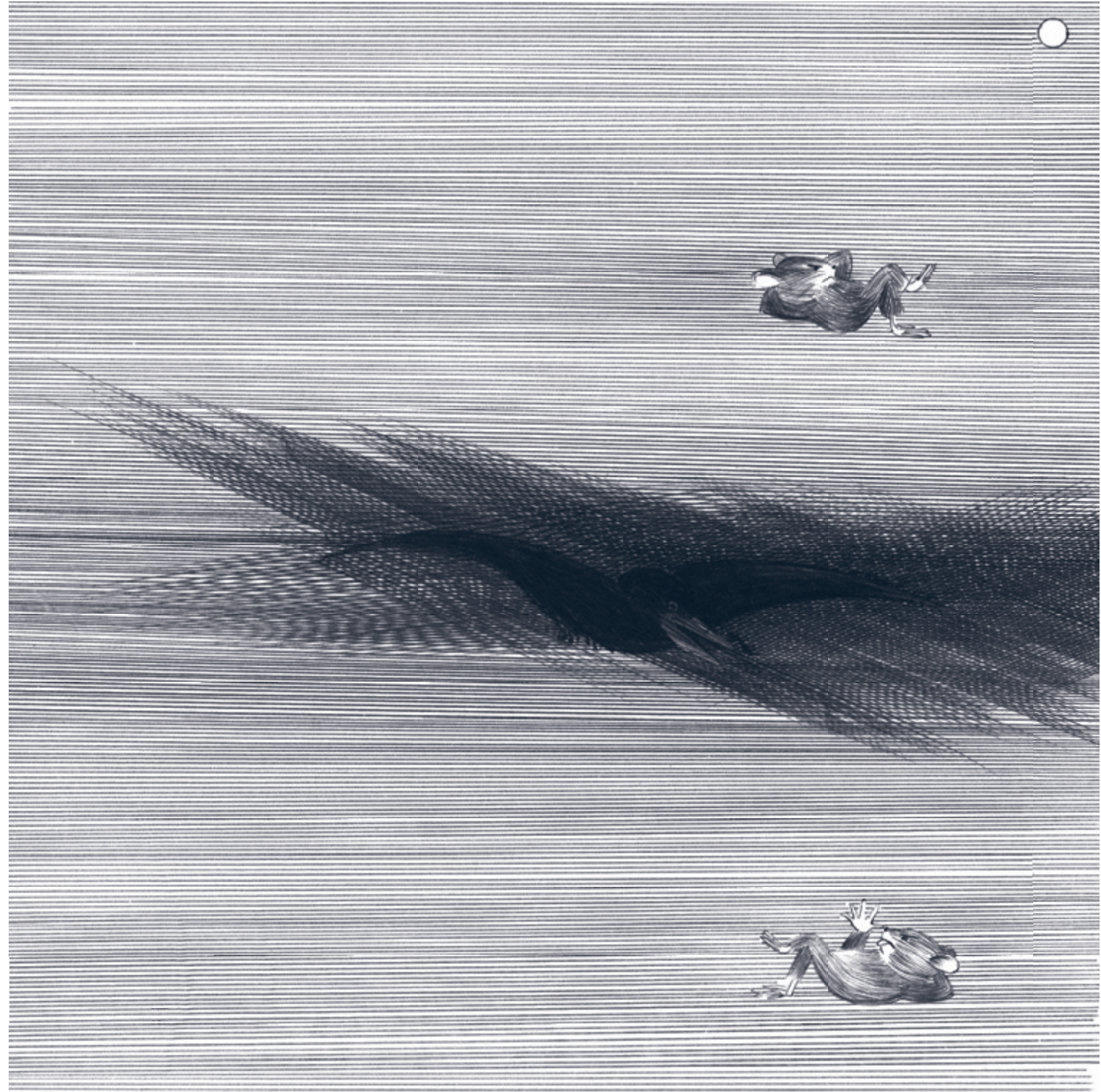
Přes den má zábavy dost. Vždycky je komu se smát, komu sežrat zásoby a koho kousnout do palce. Přes den můžete dělat neplechu, kde se vám zlíbí. Ale večer přijde na Dageše dlouhá chvíle.

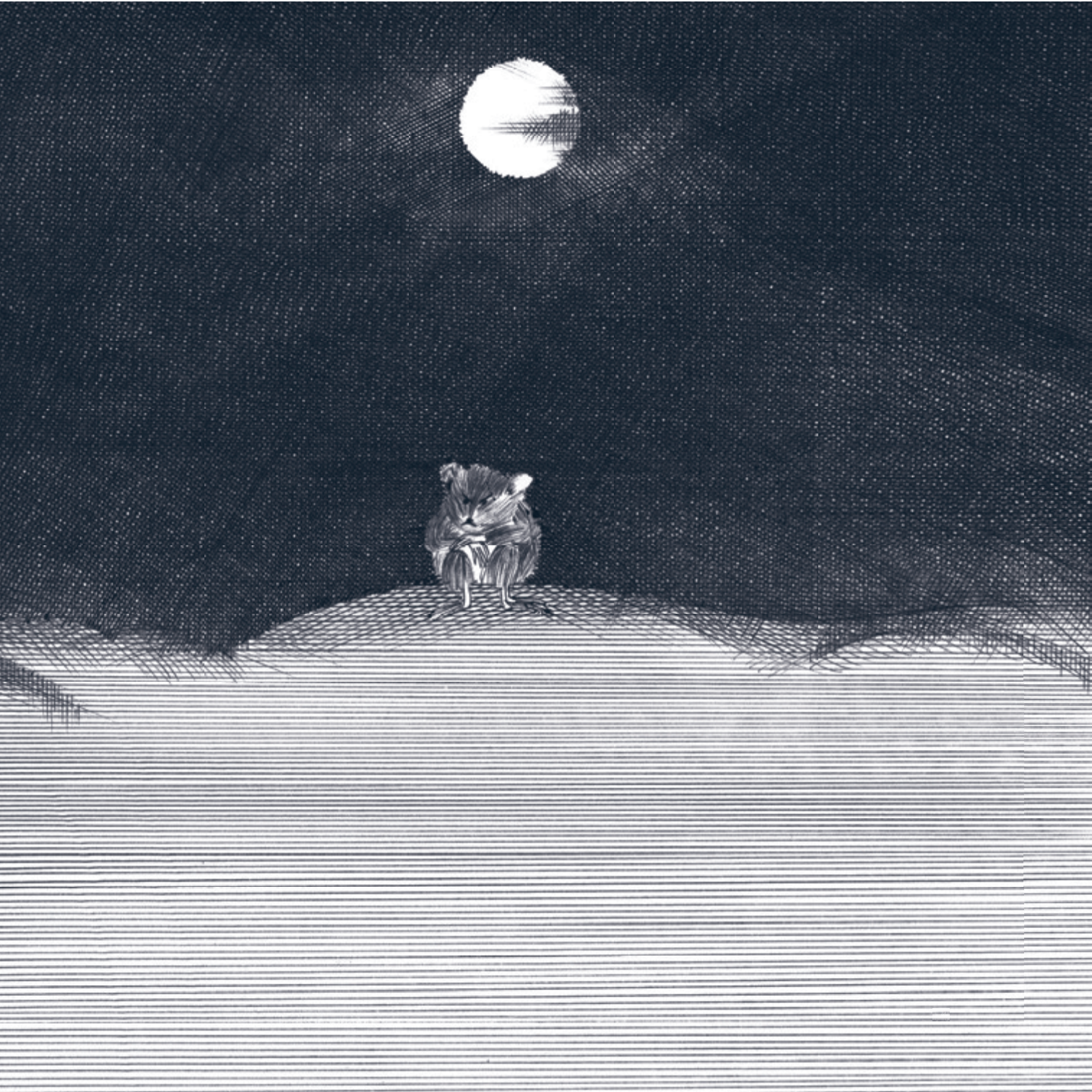
Co teď? Všichni někam zalezou, zpívají si a hrají pexeso. Někdy se smějí a jindy si čtou napínavé příběhy. Z pelechů ve stráni stoupá sladká vůně dýňové polévky.

Jen Dageš je sám. Pozoruje kulatý měsíc a tahá se za fousky.

„To máš z toho!“ kráká vrána, která jak noční hlídka krouží nad ztichlým polem. „Jsi protiva, tak nemáš kamarády.“

Co na to Dageš? Udělá na vránu dlouhý nos. A dál? Pozoruje kulatý měsíc a tahá se za fousky.

Tak dobře, rozhodne se Dageš,
když je vrána pryč a ticho se nedá
vydržet. Od zítřka to tedy zkusí
jinak. Už se nikomu nebude smát.
Bude se kamarádit.

Jenže s kým? Všichni už jsou
obsazení. Navíc kdo uvidí hraboše
Dageše, zmizí radši v noře. Každý
má své zkušenosti.

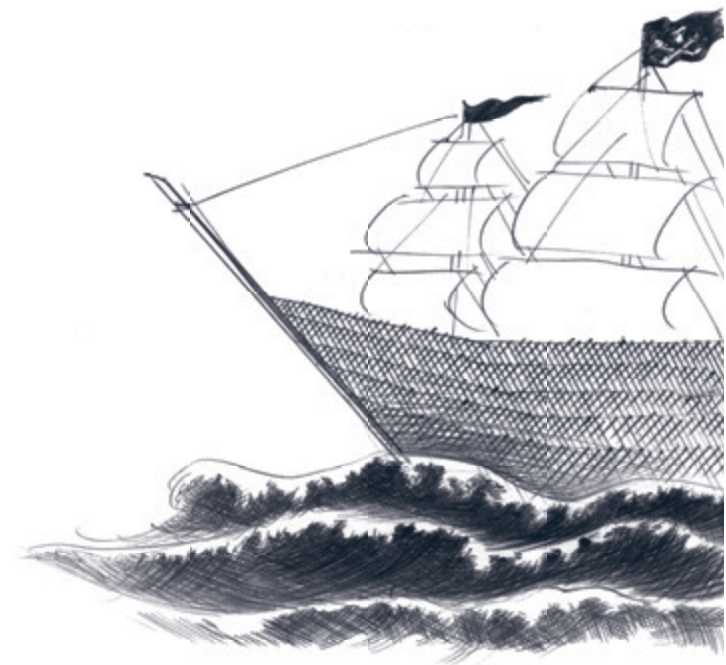
Je večer a Dageš je zase sám.
I měsíc mu ubývá. To je otrava,
tohleto.

A to je Mapík.

Mapík před Dagešem neutíká, protože ho nezná. Přistěhoval se z vedlejšího kopce a teprve se tady rozhlíží.

Mapík je sysel.

„Ty jsi ale divná myš,“ pitvoří se Dageš a poskakuje kolem příchozího. „Máš tváře jak polštáře, hehe — Anebo ne,“ vzpomene si najednou, „víš co, pojď si radši hrát.“ „Na co?“ zeptá se nejistě Mapík. „Na kamarády.“ A tak si hráli.

Dageš byl z hraní tak unavený, že si večer ani nevšiml, kolik měsíce dneska ubylo.

„Tak zítra na pirátské lodi,“ loučil se s Mapíkem. „Buď tu včas, vyplouváme s kuropěním!“ „A co když nebude vát příznivý vítr?“ vyzvídal Mapík. „Tak budeš veslovat,“ mnul si Dageš pacičky. „No no,“ odbyl ho Mapík.

Druhý den nefoukalo, a tak si ze stébel slámy vyrobili rytířskou zbroj. Meče a štíty a dřevce. Pustili se do boje. „Na zteč!“ pozdvihli meče v nízkém slunci. Zbroj se zaleskla. Vyrázili proti sobě dlouhou polní brázdou. Hledí se klopila, oči se úžily.

„Pif! Pif!“ vykřikl najednou Mapík, Dageš se skácel mrtev k zemi a zvolal: „Co blbneš, Mapíku, vždyť jsme rytíři!“ „Ba ne,“ zavrtěl Mapík hlavou, „už ne, pojďme si hrát radši na kovboje.“

Pak si hráli další den a potom zas, pak znova a ještě a pořád dokola. Už by to jinak ani neuměli.

„Poslyš, že my si na to už nehrajeme,“ zamyslel se jednou Dageš. „Že my jsme kamarádi doopravdy...“

„Nemudruj a řid!“ volal Mapík. Zrovna vjížděli do zatáčky. Jeli závody Formule 1. Nejspíš v Monte Carlu.

